Dosarul nr. 3-570/2025

H O R E
În n gii

15 decembrie 2025 mun. Chișinău
Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani)
În componența:
Președintele ședinței, judecător **Gandrabur Marcel**
Grefieri **Svistal Lorena, Negru Elena**

examinând în ședință de judecată publică, cauza de contencios administrativ intentată de Muntean Larisa și Muntean Ilie împotriva Serviciului Fiscal de Stat, terți inspectorul Curea Marin și executorul judecătoresc Pascaru Valentin, cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

c o n s t a t ă:

Argumentele participanţilor la proces.

La data de 25 februarie 2025, Muntean Larisa a înaintat **acțiune de contencios administrativ (concretizată** la data de 27 februarie 2025) împotriva Serviciului Fiscal de Stat, solicitând anularea deciziilor nr. 142 din 10 decembrie 2024, nr. 754/20 și nr. 754/21 din 31 ianuarie 2025, hotărârii nr. H/25/4/8 din 10 ianuarie 2025, actelor de control fiscal ce au stat la baza emiterii deciziilor vizate, obligarea anulării înscrierilor din sistemul informațional, recunoașterea ilegalității acțiunilor inspectorului fiscal și încetarea procedurilor fiscale și de executare silită.

În motivarea acțiunii a menționat că, în fapt, în luna noiembrie anului 2015 a procurat bunul imobil, cu nr. cadastral ***** și anume apartamentul *****, amplasat în *****. În acest apartament a locuit împreuna cu fiul, Muntean Vladimir care și-a înregistrat domiciliul în acest apartament, având viza de reședință corespunzătoare în buletin. Dânsa însă, deși de facto a locuit în acest apartament timp de 4 ani, în perioada septembrie 2019 - decembrie 2023, împreuna cu feciorul Muntean Vladimir și familia acestuia, precum și cu soțul Muntean Ilie, nu a înregistrat viza de reședința din motiv că are locuința și în satul *****, unde este înregistrată toată viața și primește mai multe plăți sociale, cum ar fi pensia, etc. Suplimentar, având multiple probleme de sănătate, reclamanta și soțul (având gradul I de invaliditate), nu s-au informat referitor la acest fapt și nu a știut că ar putea întîmpina careva consecințe nefavorabile în viitor, considerând că este suficientă autorizarea sa legală ca proprietar și a feciorului cu viza de reședința. La 28 noiembrie 2023 acest bun imobil a fost înstrăinat în vederea procurării unei alte locuințe tot pentru familia lor. Cumpărarea unei noi locuințe pentru familie a fost realizată chiar în aceiași zi, la 28 noiembrie 2023 fiind achitată toată suma obținută de la vânzarea locuinței precedente și o sumă suplimentară de bani, pe care i-a oferit-o fiului Muntean Vladimir. În așa mod, consideră

că din start a fost interpretat greșit faptul că dânsa sau soțul au obținut un venit real financiar din vânzarea apartamentului, care urma a fi declarat, fiind stabilit prețul real de pe piața bunurilor imobile, fapt care poate fi confirmat de orice expertiză de evaluare a costului bunului imobil. În curs de aproape un an nu a primit nici o scrisoare că sunt obligați să achite careva impozite, nici nu a știut despre acest fapt, or fiind cu soțul pensionari neavând alte surse de venit decât pensia, dânșii nu urmăreau legislația fiscală și nu cunoșteau despre necesitatea depunerii unei declarații, legate de vânzarea apartamentului. La 08 noiembrie 2024 a primit scrisori de la șeful Direcției Deservire Fiscală Briceni, dl. Tornea Marcel privind necesitatea prezentării sale și a soțului Muntean Ilie, pentru a verifica obligația lor aferent impozitului pe venit. Soțul, Muntean Ilie având multiple probleme de sănătate, fiind invalid de gradul I și urmând un curs de tratament, nu s-a putut prezenta la acel moment și urma să se prezente mai târziu. Prezentându-se la oficiul Direcției Deservire Fiscală Briceni la data de 13 noiembrie 2024 a explicat inspectorului fiscal Curea Marin situația expusă supra, referitor la faptul că nu recunoaște că a obținut un venit real, pe care urmează să-l declare de la vînzarea propriului apartament, în care a locuit cu familia, iar banii obținuți de la vânzare în aceeași zi au fost investiți în procurarea unei alte locuințe în care urma să locuiască tot familia și în așa mod nici nu are de unde să achite așa sume și urmează să apeleze la un avocat în vederea atacării deciziilor respective în instanța de judecată. I-a comunicat că în caz de necesitate, ar putea aduce dovezi reale referitor la faptul că a locuit și dânsa personal și soțul Muntean Ilie, împreuna cu feciorul în acest apartament, cum ar fi declarații ale martorilor, vecinilor din blocul unde a locuit cu care a comunicat și care i-au văzut locuind pe adresa indicată pe tot parcursul anilor menționați, înscrisuri, facturi pentru achitarea serviciilor comunale întocmite pe numele său, etc... Niciodată apartamentul nu a fost dat în locațiune sau altfel folosit în scopuri comerciale, pe tot parcursul fiind înregistrat cu viza de domiciliu fiul său Muntean Vladimir cu familia acestuia. Totodată, toate aceste a expus și în mod scris, printr-o declarație pe care a depus-o tot în acea zi la biroul Dlui inspector fiscal Curea Marin, solicitând aceasta să fie anexată la dosar ca o argumentare a dezacordului de a recunoaște suma obținută de la vânzarea apartamentului în calitate de venit financiar real pe care din spusele inspectorului erau obligați să o declare. Cererea a fost acceptată însă nu i s-a oferit nici un număr de înregistrare pentru a fi confirmată anexarea acesteia la dosar, din ce a concluzionat că cererea nici nu a fost anexată, ci ignorată fapt care reprezintă o încălcare gravă a drepturilor cetățenilor admisă de către un funcționar public. În declarația prezentată, precum și verbal a solicitat inspectorului fiscal să fie luat în considerație și faptul că prețurile reale a imobilelor din anul 2015 până la anul 2023 au crescut semnificativ și în anul 2023 în cazul vânzării unui imobil cu prețul din anul 2015, nu poți să procuri nici o treime dintr-un imobil asemănător. Mai mult ca atât, apartamentul a fost procurat într-o stare dezastruoasă în anul 2015, fapt care a determinat prețul scăzut la momentul procurării, urmând să investească împreună cu feciorul sume impunătoarea pentru a îmbunătăți starea acestuia și pentru a fi ulterior vândut cu un preț mai scump. Dânsa cu soțul sunt pensionari și nu au așa sume impunătoare pentru achitare, or vânzarea apartamentului numit nu a fost efectuată cu scopul obținerii unui venit din diferența între prețul procurării și vânzării acestuia, dar în vederea procurării unui alt imobil de locuit

pentru familia lor, scop pentru care a și împrumutat bani suplimentar. Reieșind din considerentele expuse supra, a solicitat să fie examinat cazul prin prisma art. 283 alin. (1) din Codul fiscal, potrivit căruia de impozitul pe bunurile imobiliare sânt scutiți persoanele de vârstă pensionară, persoanele cu dizabilități severe și accentuate, precum și alin. (2) din același articol, potrivit cărui categoriile de persoane indicate la alin. (1) lit. h)-l) beneficiază de scutire de plata impozitului pe bunurile imobiliare pentru obiectele impunerii cu destinație locativă, unde acestea și-au înregistrat domiciliul (în lipsa domiciliului – reședința). A comunicat din start clar că va aștepta deciziile Direcției Deservire Fiscală Briceni cu privire la dezacordul său și a soțului de a recunoaște și achita impozitele ce i se impun pentru înstrăinarea apartamentului propriu în care a locuit mai mulți ani în instanța de judecată. Însă, necătând la cele explicate, tot în ziua de 13 noiembrie 2024, i s-au prezentat declarațiile pe venit deja întocmite pe numele său Muntean Larisa dar și al soțului Muntean Ilie, deși el fizic nici nu era prezent acolo, comunicându-i se că prin acestea pur și simplu i se aduce la cunoștință pornirea unui proces de control referitor la verificarea obligației fiscale. Necătând la faptul că a comunicat că soțul nu se poate prezenta din motive de sănătate, dl inspector fiscal i-a înmânat pentru semnare și declarația și actele întocmite pe numele soțului Muntean Ilie. Dînsa fiind o persoană fără studii superioare, în vârsta de pensionare și sub influența emoțiilor, nefiind asistată de un specialist în domeniul juridic, nici nu a citit ce i s-a înmânat spre semnare, având o încredere fermă în competența și corectitudinea funcționarului public, căruia i-a explicat verbal poziția sa, a fost abuziv indusă în eroare și a considerat că este obligată să semneze precum că confirmă faptul că i se aduce la cunoștința pornirea unui proces fiscal, pe care urma să îl conteste și nicidecum nu a exprimat un acord referitor la achitarea acestor sume fabuloase și nu i-a admis conștient prin semnarea acestei declarații pe venit deja completate din numele său de către inspectorul fiscal. Totodată, ar dori să sublinieze faptul că nu a fost împuternicită nici într-un fel de către soțul său, Muntean Ilie să semneze careva acte fiscale pentru el și mai ales declarația pe venit. Așadar, tocmai la data de 10 decembrie 2024, la solicitarea lor să primească în sfârșit o decizie pe care o pot contesta, a primit pe poșta electronică decizia nr. 142 din 10 decembrie 2024, actul nr. 3-5713301 din 09 decembrie 2024, decizia privind inițierea controlului nr. 232/142 din 09 octombrie 2024 (pe care le anexează). Ulterior, la 13 decembrie 2024 a primit decizia privind inițierea controlului nr. 232/142 dar deja datată cu 09 decembrie 2024. Nu este clar care este diferența între aceste două decizii, însă s-a creat o impresie de inducere intenționată în eroare a unor persoane în vârsta de pensionare și lezarea gravă drepturilor acestora sub pretextul apărării intereselor statului. Consideră că semnarea acestor declarații de dumneaei este pe deplin viciată a fost obținută printr-un abuz de încredere, nu a calculat personal nici o sumă de venit pentru a o declara, iar toate actele referitor la vânzarea-cumpărarea imobilului nici nu erau la dânsa dar la fiul său Muntean Vladimir care locuiește în mun. Chișinău. În așa mod, a fost admisă o încălcare gravă a drepturilor și obligațiilor lor și din aceste considerente aceste declarații urmau a fi anulate conform prevederilor legale. Or, nici reclamanta nici soțul nu au avut intenție precum și posibilități financiare de a admite achitarea benevolă acestor taxe, în special într-un timp atât de restrâns, comunicându-i inițial dlui Curea Marin că urmează să conteste toate deciziile acestuia

în acest sens. La 06 ianuarie 2025 a contestat deciziile Direcției deservire fiscală Briceni menționate supra, fiind citată să se prezinte pentru data de 30 ianuarie 2025 pentru a se expune asupra contestației depuse. La 17.01.2025 a primit scrisoarea nr. 26-20/4-11-33/4612 din 13 ianuarie 2025 de la dl Bîrsan Alexandru, șef Direcție recuperare creanțe nr. 3, potrivit căreia a admis și este obligată să achite în bugetul de stat în calitate de impozit, suma de 70 793,44 lei, fiind anexată și hotărârea respectivă nr. H/25/4/8 din 10 ianuarie 2025. La 28 ianuarie 2025 a depus și contestația împotriva hotărârii nr. H/25/4/8 din 10 ianuarie 2025, solicitând să fie comasate contestațiile depuse de către dumneaei într-o procedura unică în vederea examinării mai efective și rezultative a cazului, luând în considerație și faptul că acestea au același obiect de examinare. La 30 ianuarie 2025 a avut loc examinarea contestațiilor depuse la Direcția Contestații a Serviciului Fiscal de Stat, cu prezența reprezentantului și anume a fiului Muntean Vladimir și soției acestuia Muntean Iulia, care au susținut și argumentat cele menționate supra, totodată anexând și o adeverință, semnată de mai mulți locatari a fostei locuințe înstrăinate de pe *****, prin care se probează faptul că a locuit acolo mai mulți ani împreuna cu fiul. La 04 februarie 2025 a primit deciziile Direcției Contestații a Serviciului Fiscal de Stat nr.754/20 din 30 ianuarie 2025 și nr. 754/21 din 30 ianuarie 2025 prin care au fost respinse contestațiile depuse de reclamantă și menținute deciziile Direcției Deservire Fiscală Briceni și a Direcției recuperare creanțe nr. 3, explicându-se totodată dreptul de a contesta aceste decizii, în caz de dezacord la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani în termen de 30 zile. Totodată, nefiind respectat termenul oferit pentru contestație, a fost pornită și o procedură de executare de către executorul judecătoresc Pascaru Valentin, care a solicitat să se prezinte pe data de 04 martie 2025 la oficiul acestuia în or. Briceni, str. ***** pentru a se conveni referitor la executarea silită a obligației fiscale. Prin acest fapt i-a fost încălcat grav dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 CEDO, potrivit cărui,, Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege...”. Totodată, ar vrea să menționeze, că acțiunile angajatului Direcției deservire fiscală Briceni manifestate prin ignorarea drepturilor sale și impunerea unor soluții de obligații fiscale pe care nu le recunoaște benevol, expresiile de gen „..puteți să contestați, oricum până la urma veți achita.. ” i-au adus multiple suferințe psihice, care au cauzat și ca urmare apariția unor probleme majore de sănătate. Reiterează că pensia este unica sursa de venit a sa și a soțului și în cazul în care se vor impune careva sancțiuni sau interdicții asupra acesteia, dânșii vor nimeri într-o situație foarte gravă care ar aduce atingere nu doar drepturilor patrimoniale, dar și dreptului prevăzut de art. 2 din CEDO care prevede dreptul la viața, or, din lipsa de surse financiare minimale, garantate de stat sub forma de pensie, nu vor putea procura nici produse de alimentație nici medicamentele necesare pentru tratarea multiplelor probleme de sănătate. Aceiași procedură a fost intentată și în privința soțului său Muntean Ilie. La 19 decembrie 2024 acesta a primit scrisoarea nr. 26-20/3-11- 210707 din 12 decembrie 2024 de la dnul Bîrsan Alexandru, șef Direcție recuperare creanțe nr. 3, potrivit căreia acesta a admis și este obligat să achite în bugetul de stat în calitate de impozit, suma de 70 172,09 lei, fiind anexată și hotărârea nr. H/24/3/570 din 12 decembrie 2024. Această hotărâre a fost contestată de soț, fiind depuse contestații la Serviciul

Fiscal de Stat și la Direcția recuperare creanțe nr. 3. Prin urmare, fiind examinată contestația la 16 ianuarie 2024 acesta a fost admisă de către Serviciul Fiscal de Stat, fiind anulate deciziile Direcției deservire fiscală Briceni și Direcției recuperare creanțe nr. 3. Astfel, reiterează că la 13 noiembrie 2024 în fața inspectorului fiscal din cadrul Direcției Deservire Fiscală Briceni a fost doar reclamanta fiind discutate într-o ședință și examinate în procedură unică cu soțul Muntean Ilie încălcările fiscale imputate, privind eventualul venit obținut în anul 2023 din înstrăinarea unui și același bun imobil, a fost impusă abuziv prin inducere în eroare referitor la natura și obiectul unui act juridic să semneze declarațiile pe venit pentru mine și soț. În așa mod, consideră că argumentarea adusă de către Serviciul Fiscal de Stat în decizia nr. 754/10 din 16 ianuarie 2025 prin care a fost admisă contestația depusă de soț și referire la art. 141 din Codul administrativ, potrivit căruia un act administrativ individual este nul dacă conține un viciu deosebit de grav și acest lucru este evident în cadrul aprecierii concludente a tuturor circumstanțelor care se iau în considerare, este pe deplin aplicabilă și în cazul dat, însă contestațiile depuse de dânsa au fost respinse, fiind în opinia sa eronat examinate separat și nu ca o parte a unei întregi proceduri ilegale admise de către inspectorul fiscal Curea Marin, în privința sa și a soțului.

Pe parcursul derulării procesului judiciar au fost atrași în calitate de terți: Muntean Ilie, inspectorul Curea Marin și executorul judecătoresc Pascaru Valetin.

Ulterior, prin cerere **s-a alăturat** la cererea reclamantei Muntean Larisa, soțul acesteia Muntean Ilie. *(f.d. 136)*

Serviciul Fiscal de Stat și-a expus opinia scrisă pe marginea acțiunii de contencios administrativ prin **referința** anexată la materialele cauzei, solicitând respingerea cererii de chemare în judecată, ca fiind neîntemeiată. *(f.d. 112-119)*

În ședința de judecată, reprezentantul lui Muntean Ilie și Muntean Larisa, avocatul Chilat Nicolae, a susținut acțiunea în sensul formulat și a pledat pentru admiterea acesteia.

În ședința de judecată, reprezentantul Serviciului Fiscal de Stat, Miron Vadim, nu a recunoscut acțiunea și a solicitat respingerea ei ca neîntemeiată.

În ședința de judecată, terții inspectorul Curea Marin și executorul judecătoresc Pascaru Valentin, nu s-au prezentat, fiind citați în mod legal despre data, locul și ora derulării procesului judiciar, în virtutea art. 218 lit. d) din Codul administrativ, instanța a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa acestora.

Aprecierea instanței de judecată.

Audiind poziția participanților prezenți la proces, analizând piesele dosarului prin prisma rigorilor art. 130 din Codul de procedură civilă prin coraportare la prevederile legale ce guvernează raportul juridic litigios, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea dedusă judecății este admisibilă, însă neîntemeiată și urmează a fi respinsă din următoarele considerente.

Conform **art. 22 din Codul administrativ**, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

În concordanță cu **art. 93 din Codul administrativ**, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Conform **art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ**, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

În acord cu **art. 194 alin. (1) din Codul administrativ**, în procedura în prima instanţă, în procedura de apel şi în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătoreşti se soluţionează din oficiu probleme de fapt şi de drept.

În conformitate cu **art. 195 din Codul administrativ**, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art. 169-171.

Conform **art. 219 din Codul administrativ**, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi.

Instanţa de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greşelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete şi pentru depunerea tuturor declaraţiilor necesare constatării şi aprecierii stării de fapt. Instanţa de judecată indică asupra aspectelor de fapt şi de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată nu are dreptul să depăşească limitele pretenţiilor din acţiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată poate avea o discuţie juridică cu participanţii la proces sau poate da în scris indicaţii cu privire la situaţia de drept a cauzei examinate.

În conformitate cu **art. 225 din Codul administrativ**, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică:

a) și-a exercitat dreptul discreționar;

b) a luat în considerare toate faptele relevante;

c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar;

d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Conform **art. 118 alin. (3) din Codul de procedură civilă**, circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Conform **art. 121 din Codul de procedură civilă**, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului, iar **art. 122 din Codul de procedură civilă** prevede că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

Admisibilitatea acțiunii de contencios administrativ.

1. Revendicările părții reclamante se circumscriu acțiunii în contestare și obligare (art. 206 alin. (1) lit. a) și b) din Codul administrativ și art. 224 alin. (1) lit. a) și b) din Codul administrativ) care sunt susceptibile examinării de către instanțele de contencios administrativ. Or, partea reclamantă pretinde anularea deciziei asupra cazului de încălcare a legislației, a actelor de control fiscal, a hotărârii de executare silită, primele fiind acte administrative individuale defavorabile părții reclamante în accepțiunea art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ și concomitent emiterea de către autoritatea publică pârâtă a unui act administrativ individual ce vizează anularea înscrierilor din sistemul informațional al SFS, încetarea procedurilor fiscale și de executare silită.

2. Competența jurisdicțională materială și teritorială aparține Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

3. Procedura prealabilă a fost respectată, iar ca reacție au fost emise deciziile Serviciului Fiscal de Stat nr. 754/20 și nr. 754/21 din 30 ianuarie 2025.

4. Corelând data comunicării deciziilor pe marginea cererii prealabile, cu momentul înaintării acțiunii în judecată, se atestă încadrarea în interiorul termenului legal de valorificare a acțiunii.

5. Nu există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; nu există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; la aceeași sau la altă instanță de judecată nu se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept. La fel, acțiunea de contencios administrativ corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și a fost depusă de o persoană împuternicită.

În această ordine de idei, instanța de judecată constată cu certitudine că partea reclamantă a respectat rigorile de admisibilitate a prezentei acțiuni prevăzute la art. 207 din Codul administrativ.

Raționamentele instanței de judecată.

Instanța de judecată este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele. Din interpretarea art. 6 din Convenția europeană a Drepturilor Omului, pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești de a se expune în hotărârile contestate asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și argumentelor invocate de către părți întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (cauza *Albină c/România, Hotărâre din 28 aprilie 2005, § 33*).

Articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru Drepturile Omului, obligă instanţele să-şi motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanţelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea *Van de Hurk c. Olandei, 19 aprilie 1994, §§ 59 şi 61, Seria A nr. 288, şi Burg c. Franţei (dec.), nr. 34763/02, CEDO 2003-II*). Întinderea obligaţiei de a-şi motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea *Ruiz Torija c. Spaniei şi Hiro Balani c. Spaniei, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A şi 303-B, § 29 şi, respectiv, § 27; şi Helle c. Finlandei, 19 decembrie 1997, § 55, Rapoarte privind hotărîrile şi deciziile 1997-VIII*).

De altfel, instanţa de judecată nu poate exclude un argument sau o circumstanţă pretinsă de o parte care în opinia sa este determinantă şi confirmă poziţia sa, fără a o aprecia prin prisma temeiniciei, pertinenței litigiului în raport cu situaţia de fapt. Or, respectarea principiului egalităţii în faţa legii şi a justiţiei, precum şi dreptul părţilor de a fi auzite, reprezintă un aspect inerent respectării dreptului la un proces echitabil, garantat de art.6 § 1 al Convenţiei pentru Apărarea Drepturilor Omului şi Libertăţilor Fundamentale.

În plus, principiul *jura novit curia*, aplicabil la judecarea litigiilor enunţă că judecătorul trebuie să aplice acel text de lege care corespunde situaţiei de fapt calificate juridic de către parte, în măsura în care situaţia de fapt respectivă este confirmată de probele administrate în cauză.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului reiterează că efectul articolului 6 § 1 din Convenţie este, *inter alia*, de a plasa un ”tribunal” sub o obligaţie de a efectua o examinare adecvată a declarațiilor, argumentelor şi probelor, fără a prejudicia evaluarea acestora sau a faptului dacă ele sunt relevante pentru decizia sa.

Totodată instanța învederează jurisprudența Curţii Europene a Drepturilor Omului, care statuează că întinderea motivării depinde de diversitatea mijloacelor pe care o parte le poate ridica în instanță, precum şi de prevederile legale, de obiceiuri, de principiile doctrinale şi de practicile diferite privind prezentarea şi redactarea sentinţelor şi hotărârilor în diferite state (*Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Van den Hurk împotriva Olandei din 19 aprilie 1994, paragraful 61*).

Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate (*Boldea împotriva*

României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Helle împotriva Finlandei din 19 februarie 1997, paragraful 60). Or, conform regulilor unui proces echitabil, pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, instanţa are obligaţia să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt identificate spre apreciere şi să nu să se limiteze doar la însușirea motivelor şi concluziilor date de participanții procesului.

Comisia Europeană în anul 2006 prin Compendiul de «cele mai bune practici» privind managementul timpului în cazul procedurilor judiciare (Strasbourg, 8 decembrie 2006, CEPEJ(2006)13) [6], a stabilit că, „Judecătorii joacă rolul unui "terţ imparţial" în procesul de soluţionare a unui conflict.

Noţiunea de "act administrativ" este definită atât în legislația autohtonă, cât şi în Rezoluţia (77) Cu privire la protecţia individului faţă de actele autorităţilor administrative, adoptată de Comitetul de Miniştri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1997. În accepțiunea reglementărilor enunțate, actul administrativ este o manifestare juridică unilaterală de voinţă, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorităţi publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii, actul administrativ desemnează orice măsuri individuale sau decizii luate în cadrul exercitării autorităţii publice, susceptibile de a afecta direct drepturile, libertăţile sau interesele persoanelor fizice sau juridice şi care nu este un act îndeplinit în cadrul exercitării unei funcții judiciare.

Controlul judiciar exercitat asupra administraţiei publice dispune de câteva trăsături distincte: este exercitat de către instanţa judecătorească care este independentă sub aspect organizaţional şi funcţional faţă de subiectul controlat; prin intermediul controlului se exercită funcţia instanţei de judecată (justiţiei) în calitatea sa de putere independentă din sistemul frânelor şi contrabalanţelor, care constituie o garanţie a legalităţii şi a contracarării abuzurilor de putere din partea autorităţilor executive; se realizează în cadrul procesului judiciar reglementat de normele juridice procesuale; un cerc de subiecţi speciali ai acestor raporturi juridice; existenţa unui litigiu de drept public în calitate de temei al activităţii de control judiciar; controlul judiciar urmăreşte realizarea a două scopuri: pe de o parte, asigurarea protecţiei drepturilor şi intereselor legale ale persoanelor fizice şi juridice, adică a interesului particular, pe de altă parte, neadmiterea excesului de putere din partea executivului, adică a interesului public; activitatea instanţelor de control asupra autorităţilor administraţiei publice este limitată de următoarele condiţii: temei al exercitării acestuia serveşte doar depunerea unei cereri din partea persoanelor interesate, adică controlul judiciar este mijlocit sau pasiv; obiect al activităţii de control îl constituie doar respectarea de către subiect a cerinţelor legalităţii, dar nu şi ale oportunităţii.

Actul de control fiscal este un document întocmit de funcţionarul fiscal sau altă persoană cu funcţie de răspundere a organului care exercită controlul, în care se consemnează rezultatele controlului fiscal. În act se va descrie obiectiv, clar şi exact încălcarea legislaţiei fiscale şi/sau a modului de evidenţă a obiectelor impunerii, cu referire la documentele de evidenţă respective şi la alte materiale, indicîndu-se actele normative încălcate. În act va fi reflectată fiecare perioadă fiscală în parte, specificîndu-se încălcările fiscale depistate în ea.

Decizia asupra cazului de încălcare fiscală reprezintă actul administrativ final emis de către organul fiscal în care constată în drept și în fapt încălcările admise de contribuabil.

Controlul fiscal reprezintă o procedură administrativă care urmează să se subordoneze atât rigorilor generale statuate în Codul administrativ, cât și celor speciale regăsite în Codul fiscal. Instanța notează că, controlul fiscal presupune verificarea corectitudinii cu care contribuabilul execută obligaţia fiscală şi alte obligaţii prevăzute de legislaţia fiscală şi alte acte normative, inclusiv verificare a altor persoane sub aspectul legăturii lor cu activitatea contribuabilului prin metode, forme şi operaţiuni prevăzute de prezentul cod. Controlul fiscal urmează să depisteze existența sau inexistența încălcărilor fiscale care constituie acele acţiuni sau inacţiuni, exprimate prin neîndeplinirea sau îndeplinirea neadecvată a prevederilor legislaţiei fiscale, prin încălcare a drepturilor şi intereselor legitime ale participanţilor la raporturile fiscale.

Verificarea tematică se aplică atât în cazul controlului fiscal cameral, cât şi al celui la faţa locului şi constă în controlul asupra stingerii unui anumit tip de obligaţie fiscală sau asupra executării unei alte obligaţii prevăzute de legislaţia fiscală, verificîndu-se documentele sau activitatea contribuabilului.

În speță, conform datelor din Sistemul informațional al SFS, a fost identificată obligația contribuabilului Muntean Larisa de a calcula și achita impozitul pe venit pentru A/2023, fapt despre care a fost informată reclamanta prin scrisoarea de conformare benevolă nr. 26/1-12-75/182118 din 08 noiembrie 2024.

Ulterior, în baza deciziei privind inițierea controlului nr. DICF-232/142 din 09 decembrie 2024, a fost efectuat controlul fiscal cameral (act nr. 3-571331 din 09 decembrie 2024), prin metoda verificării tematice privind corectitudinea calculării, declarării și achitării impozitului pe venit pentru perioada fiscală 01 ianuarie 2023-31 decembrie 2023, al persoanei fizice Muntean Larisa.

În cadrul controlului fiscal cameral efectuat, s-a stabilit că contribuabilul Muntean Larisa a înregistrat venit impozabil nedeclarat pentru perioada fiscală 01 ianuarie 2023-31 decembrie 2023 în sumă de 550 125 lei (venit obținut din determinarea creșterii de capital), cu suma nedeclarată și neachitată a impozitului pe venit în mărime de 66 015 lei.

Pe marginea rezultatelor controlului, organul fiscal a emis decizia nr. 142 din 10 decembrie 2024 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de Muntean Larisa, prin care s-a calculat/aplicat amendă în mărime de 200 lei, conform prevederilor art. 260 alin. (1) din Codul fiscal, pentru nerespectarea modului de prezentare a dării de seamă, manifestată prin prezentarea cu întârziere a Declarației cu privire la impozitul pe venit pentru perioada fiscală 2023.

S-a stabilit că la situația din 10 ianuarie 2025 reclamanta Muntean Larisa înregistra restanță față de bugetul public național în sumă de 70 793,44 lei, care includea: amendă în sumă de 200 lei, obligație fiscală calculată conform deciziei nr. 142 din 10 decembrie 2024 asupra cazului de încălcare a legislației; impozit pe venit al persoanei fizice în sumă de 66 015 lei, obligație fiscală calculată conform Declarației persoanei fizice cu privire la impozitul pe venit (Forma CETI 8) pentru perioada fiscală A/2023 prezentată la Serviciul Fiscal de Stat la data de 13 noiembrie

2024; majorare de întârziere în sumă de 4 578,44 lei, obligație fiscală calculată pentru neachitarea în termenul stabilit a impozitului pe venit al persoanei fizice.

Urmare a neachitării restanței admise la bugetul public național, organul fiscal a emis hotărârea nr. H/25/4/8 din 10 ianuarie 2025 privind executarea silită a obligației fiscale în sumă de 70 793,44 lei seria H/25/4/8 din 10 ianuarie 2025, care la data de 23 ianuarie 2025 a fost remisă spre executare silită biroului executorului judecătoresc Pascaru Valentin, în conformitate cu prevederile art. 11 lit. p) din Codul de executare.

Dat fiind dezacordul reclamantei Larisa Muntean în raport cu decizia nr. 142 din 10 decembrie 2024 asupra cazului de încălcare a legislației și cu hotărârea nr. H/25/4/8 din 10 ianuarie 2025 privind executarea silită a obligației fiscale, a formulat contestații.

Astfel în cât, prin decizia nr. 754/20 din 30 ianuarie 2025 emisă pe marginea contestației împotriva deciziei nr. 142 din 10 decembrie 2024, s-a dispus respingerea contestației și menținerea deciziei nr. 142 din 10 decembrie 2024 asupra cazului de încălcare a legislației. Iar prin decizia nr. 754/21 din 30 ianuarie 2025 emisă pe marginea contestației împotriva hotărârii nr. H725/4/8 din 10 ianuarie 2025, s-a dispus respingerea contestației și menținerea hotărârii nr. H/25/4/8 din 10 ianuarie 2025 privind executarea silită a obligației fiscale.

În debut, se va consemna că în corespundere cu art. 8 lit. e) din Codul fiscal, contribuabilul este obligat să achite la buget, la timp şi integral, ţinînd cont de prevederile art. 7 alin. (5), sumele calculate ale impozitelor şi taxelor, asigurînd exactitatea şi veridicitatea dărilor de seamă fiscale prezentate.

În conformitate cu art. 134 alin. (1) pct. 8) din Codul fiscal, Serviciul Fiscal de Stat şi funcţionarii fiscali, în cadrul acţiunilor de exercitare a funcţiei, au următoarele drepturi: să constate încălcările legislaţiei fiscale şi să aplice măsurile de asigurare, de executare silită a stingerii obligaţiei fiscale şi de răspundere prevăzute de legislaţie.

Totodată art. 177 din Codul fiscal stipulează că, stingerea obligaţiei fiscale prin executare silită are loc prin acţiunile întreprinse, în limitele competenţei, de Serviciul Fiscal de Stat pentru perceperea forţată a restanţelor în conformitate cu legislaţia fiscală.

Conform prevederilor art. 193 lit. a) din Codul fiscal, condiţiile declanşării executării silite a obligaţiei fiscale sînt: a) existenţa restanţei, ţinîndu-se cont de prevederile art.252.

Potrivit prevederilor art. 196 alin. (5) din Codul fiscal, Serviciul Fiscal de Stat este în drept să aplice una sau mai multe modalităţi de executare silită a obligaţiei fiscale. Executarea silită a obligaţiei fiscale în modul prevăzut la art. 194 alin.(1) lit. b), c) şi d) se face în temeiul unei hotărîri emise de conducerea Serviciului Fiscal de Stat pe un formular tipizat aprobat de Serviciul Fiscal de Stat, care are valoare de document executoriu din data emiterii hotărârii privind executarea silită a obligaţiei fiscale.

În corespundere cu prevederile art. 252 din Codul fiscal, persoana vizată în decizia asupra cazului de încălcare a legislaţiei urmează să o execute în termen de 30 de zile din data comunicării. Pentru această perioadă nu se suspendă calcularea majorării de întîrziere. În caz de contestare, executarea deciziei asupra cazului de încălcare a legislaţiei nu se suspendă dacă autoritatea care examinează contestaţia nu dispune altfel. După expirarea termenului de 30 de

zile, dacă nu a fost executată benevol sau nu a fost constituit gajul legal, decizia asupra cazului de încălcare a legislaţiei este executată silit, în modul prevăzut de prezentul cod, de către Serviciul Fiscal de Stat.

Prin urmare, dat fiind faptul că reclamanta nu a respectat prevederile art. 8 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal, prin neachitarea la buget a impozitului pe venit al persoanei fizice la timp și integral, precum și a prevederilor art. 252 alin. (1) din Codul fiscal, prin neexecutarea benevolă a deciziei nr. 142 din 10 decembrie 2024, SFS în conformitate cu prevederile art. 193 lit. a) din Codul fiscal, a declanșat executarea silită a obligației fiscale, în temeiul hotărârii nr. H/25/4/8 din 10 ianuarie 2025.

În continuare, conform prevederilor art. 132 din Codul fiscal, sarcina de bază a Serviciului Fiscal de Stat constă în asigurarea administrării fiscale, prin crearea de condiţii contribuabililor pentru conformare la respectarea legislaţiei, aplicarea uniformă a politicii şi reglementărilor în domeniul fiscal.

În aceiași ordine de idei, art. 132^4 și 133 din Codul fiscal, reglementează expres funcțiile de bază și atribuțiile Serviciului Fiscal de Stat, printre care se includ și efectuarea controlului fiscal, examinarea cazurilor de încălcare fiscală, aplicarea sancțiunilor fiscale și emiterea actelor administrative în scopul aplicării Codului fiscal.

Contextual, conform prevederilor art. 214 alin. (1) și (2) din Codul fiscal, controlul fiscal are drept scop verificarea modului în care contribuabilul respectă legislaţia fiscală într-o anumită perioadă sau în cîteva perioade fiscale. Controlul fiscal este exercitat de Serviciul Fiscal de Stat şi/sau de un alt organ cu atribuţii de administrare fiscală, în limitele competenţei acestora, la faţa locului şi/sau la oficiul acestora.

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 8 alin. (2) lit. d)-e) din Codul fiscal, contribuabilul este obligat: să prezinte informaţii veridice despre veniturile rezultate din orice activitate de întreprinzător, precum şi despre alte obiecte ale impunerii; e) să achite la buget, la timp şi integral, ţinînd cont de prevederile art. 7 alin. (5), sumele calculate ale impozitelor şi taxelor, asigurînd exactitatea şi veridicitatea dărilor de seamă fiscale prezentate.

Consecvent, art. 83 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, sînt obligaţi să prezinte declaraţia cu privire la impozitul pe venit: persoanele fizice (cetăţenii Republicii Moldova, cetăţenii străini, apatrizii, inclusiv membrii societăţilor şi acţionarii fondurilor de investiţii) care au obligaţii privind achitarea impozitului. Iar potrivit alin. (4), declaraţia cu privire la impozitul pe venit se completează în modul şi forma stabilite de Ministerul Finanţelor. Cu excepţia cazurilor prevăzute la alin. (5)–(10), declaraţia cu privire la impozitul pe venit se prezintă Serviciului Fiscal de Stat nu mai tîrziu de: a) data de 25 a lunii a treia după finele perioadei fiscale de gestiune – în cazul persoanelor juridice, formelor organizatorice rezidenţi cu statut de persoană fizică, potrivit legislaţiei, reprezentanţelor permanente ale nerezidentului în Republica Moldova; b) data de 30 aprilie a anului următor anului fiscal de gestiune – în cazul persoanelor fizice (cetăţeni ai Republicii Moldova, cetăţeni străini şi apatrizi, inclusiv membri ai societăţilor şi acţionari ai fondurilor de investiţii).

Potrivit art. 87 alin. (1) din Codul fiscal, contribuabilul care, conform art. 83, este obligat să prezinte declaraţia cu privire la impozitul pe venit (fără cererea suplimentară din partea Serviciului Fiscal de Stat) achită impozitul pe venit nu mai tîrziu de termenul stabilit pentru prezentarea declaraţiei (fără a ţine cont de prelungirea termenului).

Totodată, în conformitate cu art. 18 lit. e) din Codul fiscal, creșterea de capital definită la art. 40 alin. (7), reprezintă sursa de venit impozabilă, iar conform prevederilor art. 40 alin. (7) din Codul fiscal, suma creșterii de capital în perioada fiscală este egală cu 50% din suma excedentară a creșterii de capital recunoscute peste nivelul oricăror pierderi de capital suportate pe parcursul perioadei fiscale.

La caz, instanța remarcă că în cadrul controlului fiscal efectuat, s-a stabilit că Muntean Larisa, în perioada fiscală A/2023, a obținut venit brut în mărime de 1 175 000 lei, din care venit sub formă de creștere de capital în sumă de 550 125 lei, urmare a înstrăinării bunului imobil amplasat în ********** (contract de vânzare-cumpărare nr. 1-2811 din 28 noiembrie 2023).

Prin urmare, suma impozitului pe venit calculat pentru perioada fiscală A/2023, conform cotelor stabilite la art. 15 lit. a) din Codul fiscal - constituie 66 015 lei.

Totodată, urmare a nedeclarării și neachitării impozitului pe venit de către Muntean Larisa pentru perioada fiscală A/2023, a fost calculată spre plată majorare de întârziere în sumă de 4 578,44 lei, precum și a fost aplicată amendă în mărime de 200 lei.

Aferent alegațiilor reclamantei Muntean Larisa precum că, deși viza de reședință a dumneaei și a soțului Muntean Ilie a fost înregistrată în satul *****, aceștia (împreună cu fiul lor Muntean Vladimir), au locuit, *de facto*, în apartamentul *****, din ***** și la determinarea sumei impozabile din venitul obținut în urma înstrăinării bunului imobil, nu s-a luat în considerare faptul că acesta le-a servit ca locuință de bază, se relatează că conform art. 40 alin. (6) din Codul fiscal, creșterea sau pierderea de capital provenită din vânzare, schimb sau din altă formă de înstrăinare a locuinței de bază nu este recunoscută în scopuri fiscale.

Concomitent, art. 5 pct. 46) din Codul fiscal definește noțiunea de locuință de bază a contribuabilului, drept locuință care întrunește cumulativ următoarele condiții: este proprietatea contribuabilului în decurs de cel puțin 3 ani și constituie domiciliul/reședința contribuabilului în decursul ultimilor 3 ani până la momentul înstrăinării.

În lumina prevederilor pct. 2 din Regulamentul privind eliberarea actelor de identitate și evidența locuitorilor Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 125/2013 (în continuare - Regulament), act de identitate este documentul oficial, eliberat de autoritatea competentă care atestă identitatea, statutul juridic și, după caz, domiciliul sau reședința temporară a titularului, iar pct. 92 din Regulament prevede faptul că, persoanele nu pot avea concomitent decât un singur domiciliu și/sau o singură reședință temporară. În cazul în care aceștia dețin mai multe locuințe, își pot stabili domiciliul sau reședința în oricare din acestea.

În conformitate cu prevederile pct. 93 din Regulament, autoritățile competente pentru înregistrare la domiciliu sau la reședința temporară și radiere din evidență sunt subdiviziunile Agenției Servicii Publice. Iar, în corespundere cu pct. 96, înregistrarea la domiciliu sau la reședință, radierea din evidență, se efectuează prin introducerea datelor în Registrul de stat al

populației sau în fișierul manual și, după caz, prin aplicarea mențiunilor privind domiciliul/reședința temporară sau radierea din evidență în locul rezervat din fișa de însoțire la buletinele de identitate de generația I sau la permisul de ședere permanentă de generația I din buletinul de identitate provizoriu, din actul de identitate provizoriu.

În acest sens, potrivit pct. 97 din Regulament, se consideră valabilă ultima informație privind înregistrarea la domiciliu și/sau reședința temporară, indicată în actele de identitate specificate la punctul 96 și actualizat în Registrul de stat al populației. În cazul în care datele din actele de identitate privind înregistrarea la domiciliu sau la reședința temporară nu corespund celor incluse în Registrul de stat al populației, se consideră autentice cele din Registrul de stat al populației, iar pct. 98 prevede că, dovada înregistrării la domiciliu și/sau reședință se face prin actele de identitate specificate la pct. 96 din Regulament cu înscrierea sau, după caz mențiunea respectivă și informația din Registrul de stat al populației.

La caz, conform informației din Sistemul Informațional al Serviciului Fiscal de Stat, contractului de vânzare-cumpărare (nr. 1-2811 din 28 noiembrie 2023), buletinului de identitate a Muntean Larisa (seria*****, eliberat la *****), domiciliul la momentul înstrăinării apartamentului *****, amplasat în *****, a fost înregistrat pe adresa: *****, r. *****, fapt care atestă asupra lipsei întrunirii de către reclamantă a condițiilor legale statuate la art. 5 pct. 46) din Codul fiscal - *Locuinţă de bază* – locuinţă care întruneşte cumulativ următoarele condiţii: a) este proprietatea contribuabilului în decurs de cel puţin 3 ani; b) constituie domiciliul/reşedinţa contribuabilului în decursul ultimilor 3 ani până la momentul înstrăinării, inclusiv în cazul în care domiciliul/reşedinţa a fost anulat/anulată cu cel mult 90 de zile înainte de data înstrăinării.

În lumina art. 38 și 39 din Codul civil, domiciliul persoanei fizice este locul unde aceasta îşi are reşedinţa obişnuită. Se consideră că persoana îşi păstrează domiciliul atît timp cît nu şi-a stabilit un altul. Reşedinţa obişnuită demonstrează o legătură apropiată şi stabilă a persoanei fizice cu locul vizat. La determinarea reşedinţei obişnuite se iau în considerare toate elementele de fapt relevante, în special durata şi regularitatea prezenţei persoanei în locul vizat, precum şi condiţiile şi motivele acestei prezenţe. Reşedinţa temporară a persoanei fizice este locul unde îşi are locuinţa temporară sau secundară. Stabilirea sau schimbarea domiciliului nu operează decît atunci cînd cel care ocupă sau se mută într-un anumit loc a făcut-o cu intenţia de a avea acolo reşedinţa obişnuită. Dovada intenţiei rezultă din declaraţiile persoanei făcute la autorităţile competente să opereze stabilirea sau schimbarea domiciliului, iar în lipsa acestor declaraţii, din orice alte împrejurări de fapt. Persoana al cărei domiciliu nu poate fi stabilit cu certitudine se consideră domiciliată la locul reşedinţei sale temporare. În lipsă de reşedinţă temporară, persoana este considerată că domiciliază la locul ultimului domiciliu, iar dacă acesta nu se cunoaşte, la locul unde acea persoană se găseşte.

Până la proba contrară, domiciliul sau reşedinţa temporară a persoanei fizice **se prezumă** că se află la adresa de domiciliu sau de reşedinţă temporară înscrisă în profilul persoanei din Registrul de stat al populaţiei, conform prevederilor actelor normative privind evidenţa locuitorilor Republicii Moldova. În lipsa acestor înscrieri în Registrul de stat al populaţiei ori atunci cînd acestea nu corespund realităţii, stabilirea sau schimbarea domiciliului

ori a reşedinţei temporare nu va putea fi opusă altor persoane. Dispoziţiile alin.(2) nu se aplică în cazul în care domiciliul sau reşedinţa temporară a fost cunoscută prin alte mijloace de cel căruia i se opune.

Martorii Muntean Vladimir și Arcan-Țâgănescu Vitalie audiați în cadrul procesului judiciar, precum și adeverința eliberată de APC nr. 0150-0096 la 13 ianuarie 2025 nu sunt susceptibile să deturneze poziția Serviciului Fiscal de Stat, dar și prezumția legală instituită prin art. 39 din Codul civil, aceste mijloace de probă au fost inapte să probeze elementele definitorii ce conturează ”locuința de bază” în accepțiunea Codului fiscal, în concret, exceptarea de la scopuri fiscale a majorării de capital provenită din înstrăinarea locuinței de bază în corespundere cu rigorile art. 40 din Codul fiscal.

Pe altă undă de idei, art. 23 din Codul civil prescrie că, persoană fizică este omul, privit individual, ca titular de drepturi și de obligații civile. Totodată, conform art. 25 și art. 31 alin. (3) din Codul civil, capacitate de exerciţiu este aptitudinea persoanei de a dobîndi prin fapta proprie şi de a exercita drepturi civile, de a-şi asuma personal obligaţii civile şi de a le executa. Nimeni nu poate fi limitat în capacitate de folosinţă şi în capacitate de exerciţiu decît în cazul şi în modul prevăzut de lege. În context, se atestă că de către reclamantă nu a fost prezentate careva documente, probe care ar demonstra incapacitatea de exercițiu la momentul semnării declarației persoanei fizice cu privire la impozitul pe venit (Forma CETI 8) pentru perioada fiscală A/2023. Iar în exercitarea atribuțiilor de serviciu, inspectorii fiscali au acționat în conformitate cu legislația în vigoare.

Necunoașterea legii nu exonerează de răspundere.

Conform art. 196 alin. (5) din Codul fiscal, Serviciul Fiscal de Stat este în drept să aplice una sau mai multe modalități de executare silită a obligației fiscale.

Executarea silită a obligației fiscale în modul prevăzut la art. 194 alin. (1) lit. b), c) și d) din Codul fiscal, se face în temeiul unei hotărâri emise de conducerea Serviciului Fiscal de Stat pe un formular tipizat aprobat de Serviciul Fiscal de Stat, care are valoare de document executoriu din data emiterii hotărârii privind executarea silită a obligației fiscale.

Totodată, conform art. 252 alin. (1)-(3) din Codul fiscal, persoana vizată în decizia asupra cazului de încălcare fiscală urmează să o execute în termen de 30 de zile din data comunicării. Pentru această perioadă nu se suspendă calcularea majorării de întârziere. In caz de contestare, executarea deciziei asupra cazului de încălcare fiscală nu se suspendă dacă autoritatea care examinează contestația nu dispune altfel. După expirarea termenului de 30 de zile, dacă nu a fost executată benevol sau nu a fost constituit gajul legal, decizia asupra cazului de încălcare fiscală este executată silit, în modul prevăzut de Codul fiscal, de către Serviciul Fiscal de Stat.

Concomitent, conform art. 10 alin. (2) și (3) din Codul de executare, executarea silită începe prin sesizarea executorului judecătoresc în condiţiile legii şi se efectuează prin orice formă prevăzută de prezentul cod, simultan sau succesiv, pînă la realizarea dreptului recunoscut prin documentul executoriu, pînă la achitarea dobînzilor, a penalităţilor sau a altor sume, acordate potrivit legii, precum şi a cheltuielilor de executare. Executarea silită se efectuează în

baza unui titlu executoriu sau a unui alt document care, potrivit prezentului cod, este document executoriu.

Reieșind din faptul că, la situația din 10 ianuarie 2025, reclamanta înregistra restanță față de bugetul public național în sumă de 70 793,44 lei și din faptul neexecutării benevole a deciziei nr. 142 din 10 decembrie 2024, Serviciul Fiscal de Stat în conformitate cu prevederile art. 193 lit. a) din Codul fiscal, a declanșat executarea silită a obligației fiscale, în temeiul hotărârii nr. H/25/4/8 din 10 ianuarie 2025, cu remiterea acesteia spre executare silită biroului executorului judecătoresc Pascaru Valentin, în conformitate cu prevederile art. 11 lit. p) din Codul de executare.

Subsidiar, conform art. 83 alin. (1) din Codul de executare, procedura de executare încetează în cazul în care: a) obligaţia a fost stinsă; b) între creditor şi debitor a fost încheiată o tranzacţie, în condiţiile prezentului cod; c) după încetarea din viaţă, după declararea dispariţiei fără urmă sau după declararea decesului creditorului ori al debitorului, creanţa sau obligaţia adjudecată nu admite succesiunea de către succesorul de drepturi al acestor persoane; d) bunurile persoanei juridice lichidate nu sînt suficiente pentru satisfacerea deplină a creanţelor creditorului; e) hotărîrea, decizia sau încheierea în al cărei temei a fost eliberat documentul executoriu a fost anulată printr-o hotărîre judecătorească irevocabilă; f) debitorul a prezentat spre executare o hotărîre de încasare de la creditor în folosul său a unei sume egale cu suma debitoare sau mai mare decît aceasta; g) creditorul a renunţat la executare.

Totodată, conform art. 6 alin. (1) și (2) din Legea privind executorii judecătorești, executorul judecătoresc este independent în activitatea sa și se supune numai legii, iar orice imixtiune în activitatea de executare a documentelor executorii este inadmisibilă și atrage răspundere în condițiile legii.

În speță, temeiuri pentru încetarea procedurii de executare silită a obligației fiscale nu se atestă.

Reieșind din cele menționate supra, instanța conchide că acțiunea de contencios administrativ formulată de Muntean Larisa la care s-a alăturat și Muntean Ilie este neîntemeiată și pasibilă respingerii, dreptul discreționar a fost valorificat elocvent de autoritatea publică pârâtă, motivarea este corespunzătoare, totodată abuzuri nu au fost admise în cadrul procedurii administrative.

Contraprobe ce ar infirma cele constatate de către organul fiscal nu au fost prezentate de către partea reclamantă, tezele de apărare au fost rezumate la alegații declarative și scuze neplauzibile care au fost apreciate de instanță ca atare.

În cadrul examinării cazului de încălcare a legislaţiei Serviciul Fiscal de Stat a elucidat prompt, multilateral, exhaustiv şi obiectiv circumstanţele cazului, nefiind constatate circumstanţe care să excludă sau să exonereze de răspundere partea reclamantă pentru săvârşirea încălcărilor fiscale.

În conformitate cu prevederile art. 224-225 din Codul administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e:

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ înaintată de Muntean Larisa și Muntean Ilie împotriva Serviciului Fiscal de Stat, terți inspectorul Curea Marin și executorul judecătoresc Pascaru Valentin, cu privire la anularea deciziilor nr. 142 din 10 decembrie 2024, nr. 754/20 și nr. 754/21 din 31 ianuarie 2025, hotărârii nr. H/25/4/8 din 10 ianuarie 2025, actelor de control fiscal ce au stat la baza emiterii deciziilor vizate, obligarea anulării înscrierilor din sistemul informațional, recunoașterea ilegalității acțiunilor inspectorului fiscal și încetarea procedurilor fiscale și de executare silită.

Hotărârea susceptibilă de atac cu apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii judecătorești, prin intermediul instanței emitente.

Președintele ședinței
Judecătorul **Gandrabur Marcel**